

zákona k tomu, aby jeho syn Josef mohl pokračovati ve studiích na vysoké škole hudební v Budapešti. Dalším usnesením z 13. března 1933 městský zastupitelský sbor, přihlížeje k tomu, že syn st-lův s dobrým prospěchem pokračuje ve svých studiích, povolil, aby st-li bylo vypláceno na dobu od 1. července 1932 do 30. června 1933 výchovné na jmenovaného syna.

Ve smyslu výnosu zem. úřadu v Bratislavě z 9. listopadu 1932 předložila městská rada toto usnesení k dozorčímu schválení. Zem. výbor země Slovenské v Bratislavě ve schůzi konané 22. června 1933 odepřel schváliti usnesení zastupitelského sboru v Košicích ze 13. března 1933.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí se omezuje toliko na procesní námitku, že zem. úřad (správně výbor) nebyl k vydání nař. rozhodnutí kompetentní. Na podporu svého stanoviska se stížnost dovolává nálezu Boh. A 6935/27. Nss neuznal stížnost důvodnou.

V citovaném nálezu vyslovil nss, že ani z ustanovení 2. věty odst. 2 bodu I § 6 zákona č. 394/1922 Sb., ani z § 19 téhož zákona nelze dovozovati, že župní úřad je kompetentní schvalovati usnesení zastupitelstev měst s regul. magistrátem, jimiž byl zaměstnanci těchto měst povolen drahotní přídavek na členy rodiny, zdržující se v cizině. Tohoto nálezu se však stížnost dovolává neprávem, neboť přehlíží, že rozhodnutí župního úřadu, v cit. nálezu nss přezkoumávané, bylo vydáno ještě před účinností platového zákona z 24. června 1926 č. 103 Sb. Předpisem § 212 odst. 4 a 6 tohoto zákona byla založena schvalovací pravomoc dohlédacích úřadů co do usnesení samosprávných korporací, jimiž jsou upravovány služební poměry, zejména i služební příjmy zaměstnanců samosprávných korporací. Za účinnosti zákona o organizaci politické správy č. 125/1927 Sb. přísluší tato dohlédací pravomoc, pokud jde o zaměstnance měst se zřízeným magistrátem, zemskému výboru (arg. § 99 org. zákona).

V daném případě vyslovil odepření schválení zem. výbor země Slovenské usnesením z 22. června 1933, tedy již za účinnosti cit. zákonů platového a organizačního. Šlo tedy o akt úřadu po zákonu povolaného k výkonu schvalovací pravomoci ve věcech úpravy služebních příjmů st-lových; při tom dlužno poznamenati, že stížnost nesprávně mluví o rozhodnutí zem. úřadu, ač, jak uvedeno, jde o akt zem. výboru.

Č. 12.375.

Policejní věci: * Tiskový arch ve smyslu § 1 zákona č. 126/1933 Sb. není určen počtem tiskových stran, nýbrž formátem papíru, který se vloží do tiskacího stroje a pro ten který tiskopis se upotřebí.

(Nález z 21. dubna 1936 č. 9064/34.)

V ě c: Rozálie M. a Helena O. v Berehách proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 28. listopadu 1933 o přestupcích nedovolené kolportáže.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudky okr. úřadu v Mukačevě z 5. října 1933 byly st-lky odsouzeny pro přestupek § 29 odst. 1 zák. čl. XIV:1914, jehož se dopustily tím, že 9. července 1933 v Barkašově bez povolení podomně rozšiřovaly brožuru »Krise«, a to každá k pokutě 50 Kč a v případě nedobytnosti k třídnímu uzamčení.

K odvoláním st-lek zem. úřad v Užhorodě nař. rozhodnutími citované rozsudky ve výroku o vině pozměnil v ten smysl, že v jednání st-lek shledal přestupek § 1 odst. 1 zákona č. 126/1933 Sb., ale jinak rozsudky ty potvrdil, stanoviv náhradní trest uzamčení na dvanáct hodin. V odůvodnění pak uvedl mezi jiným, že v době, kdy st-lky rozšiřovaly jmenovanou brožuru, byl v platnosti § 11 odst. 1 a § 29 č. 1 až 3 zák. čl. XIV:1914, kterážto ustanovení prohlašovala za přestupek podomní rozšiřování tiskovin bez povolení vůbec, že však zákonem č. 126/1933 Sb. byla tato ustanovení zrušena, avšak odst. 3 § 1 zákázal kolportování tiskovin přesahujících jeden tiskový arch, že zmíněná brožura obsahuje 64 tiskové strany, to jest čtyři tiskové archy, pročez ovšem dlužno ji zařaditi mezi tiskoviny uvedené v citovaném § 1 odst. 3. — —

Stížnost obrací se především proti zjištění žal. úřadu, že rozšiřovaná brožura obsahovala 4 tiskové archy, kteréžto zjištění opírá žal. úřad o skutečnost, že brožura měla 64 strany; stížnost tvrdí, že pojem tiskového archu je pojmem technickým, který závisí nejen na počtu stran té které brožury, nýbrž také na rozměrech těchto stran; při tom sice výslovně neuvádí, že brožura odvolatelkami rozšiřovaná nepřesahovala tiskový arch, přes to však toto tvrzení vyplývá z celkového obsahu stížnosti.

Nss shledal, že právní názor stížností uplatňovaný je správný. Zákon č. 126/1933 Sb. ani v § 3 ani jinde nepodává definici pojmu »tiskový arch«. Je tedy míti za to, že vychází od pojmu, jak je tento běžný v oboru tiskařském. A tu pojem tiskového archu není určen počtem tiskových stran toho kterého tiskopisu, nýbrž rozměrem papíru, vkládaného při tisku do tiskacího stroje a pro ten který tiskopis upotřebeného.

Z odůvodnění nař. rozhodnutí pak plyne, že žal. úřad vycházel z právního názoru, že bez ohledu na velikost formátu kolportovaného tiskopisu 64 strany tvoří vždy 4 tiskové archy. Ježto však tento právní názor, jak bylo svrchu uvedeno, není správný a žal. úřad názorem tím veden nepokládal potřebným, opatřiti sobě odborný posudek o otázce, zdali brožury st-lkami kolportované přesahovaly rozměr tiskového archu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12.376.

Pracovní právo: I. Předseda závodního výboru není povinen provést usnesení závodního výboru, jež vybočuje z mezí působnosti závodního výboru. — II. Předseda závodního výboru nesmí odepřítí podepsati vyhlášku správy závodu, kterou podle usnesení závodního výboru má závodní výbor spolupodepsati, i když tato vyhláška směřuje ke snížení mezd, jež se přičí kolektivní smlouvě.

(Nález z 22. dubna 1936 č. 11.256/36.)